

There are no translations available.

100 ΧΡΟΝΙΑ ΟΛΥΜΠΟΣ(Δ')

ΟΡΕΙΒΑΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ο ΛΑΚΗΣ ΟΛΥΜΠΙΟΣ (ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΓΙΑΝΝΟΥΛΟΠΟΥΛΟΣ) ΓΡΑΦΕΙ ΣΤΑ 1937 ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΝΑΒΑΣΗ ΣΤΟΝ ΟΛΥΜΠΟ

του Σωτηρίου Δ, Μασταγκά

(Από την εκδοτική σειρά «Μελέτες και Έρευνες» του Δήμου Λιτοχώρου, κυκλοφόρησε στο παρελθόν το βιβλίο-λεύκωμα που φέρει τον τίτλο: «Μουσικογυμναστικός και Ποδοσφαιρικός Σύλλογος ΑΠΟΛΛΩΝ Λιτοχώρου, 1928-2008», με στοιχεία και ντοκουμέντα της πορείας του συλλόγου από της ιδρύσεώς του και μεταγενέστερα. Στις σελίδες 46-47 γίνεται αναφορά στην ίδρυση για πρώτη φορά στο Λιτόχωρο ορειβατικής ομάδας. Το άρθρο που αναδημοσιεύεται πιο κάτω είναι αρχικά καταχωρισμένο στην εφημερίδα ΦΩΣ της Θεσσαλονίκης στις 2-6-1937 και έχει τίτλο: «Για να γνωρίσωμε τον γέρο-Όλυμπον. Στο περήφανο βουνό. Μία επίσκεψις στο Άντρον των Μουσών, εις ύψος 1750 μέτρων. Εντυπώσεις ορειβάτου». Ο συντάκτης του είναι ο Λιτοχωρίτης Λάκης Ολύμπιος (Ευάγγελος Γιαννουλόπουλος) και η σπουδαιότητα του κειμένου έγκειται στο γεγονός ότι για πρώτη φορά προπολεμικά κάποιος κάτοικος Λιτοχώρου κατέγραψε τις εντυπώσεις του από μια ανάβαση στον Όλυμπο).

Χρόνια βρισκόμαστε στα πόδια του Γέρο-Ολύμπου και τον αντικρύζουμε να στέκη υπερήφανος κι' εν τούτοις δεν καταδέχεται να ρίξη έστω κι' ένα βλέμμα απλής συμπόνιας από μεγάλη ζήλια, γιατί το χωριό μας δεν ωνομάσθηκε Ολύμπιον, μιά που βρίσκεται υπό την υψηλήν του προστασίαν. Παρά την στάσι του όμως αυτή, οι φίλοι του βουνού δεν τον αφήνουν ήσυχον κι' όλο τον επισκέπτονται για πείσμα του, ίσως δε και από κρυφό του πόθο. Έτσι τες περασμένες τραβήξαμε για το άντρον των μουσών, τη Σπηλιά, σύμφωνα με το πρό-γραμμα της νεοσυσταθείσης ορειβατικής ομάδος, δύο μέλη της απ' το Λιτόχωρο, ήτοι ο κ. Μιχαήλ Καρακίτσιος παληός ορειβάτης και ο υποφαινόμενος. Το πρόγραμμα ήτο αναχώρησις στις 4 το πρωί της Κυριακής, άφιξις στη Σπηλιά την 9 π.μ. και την ιδίαν ημέραν επιστροφή στο Λιτόχωρον.

Ξεκινήσαμε με πολύ όρεξι. Πρώτον, γιατί διά της αναβάσεως αυτής εγκαινιάζετο η δράσις της νεοσυσταθείσης ύστερα από τόσους κόπους και θυσίας ορειβατικής ομάδος και δεύτερον, γιατί και μόνον η λέξις Όλυμπος μας έκανε καινούργιους ανθρώπους με διαφορετικάς αντιλήψεις.

Άλλος κανείς δεν μας ακολούθησεν, πολλοί δε και μας ειρωνεύθησαν ότι τάχα πήραμε τα βουνά. Μάλιστα τα πήραμε, αλλά από την αντίθετο, την καλή και ευγενική των έννοια, ευχόμεθα δε να τα πάρουν κι' αυτοί, γιατί είναι ντροπή οι ξένοι να γνωρίζουν τον Όλυμπον σπιθαμή προς σπιθαμή και να τον αγνοούν εκείνοι που χρόνια βρίσκονται στον ίσκιο του. Αι

ειρωνίες των μάλλον μας εδυνάμωσαν, ώστε με ακατάβλητο ηθικό να ριχτούμε ακάθεκτοι στο δρόμο και να βρεθούμε σε μιά και ήμισυ ώρα στην κορυφή Σταυρό ύψους 900 μέτρων.

Στη θέσι αυτή κάναμε 20 λεπτών ανάπαυσι κι' ένα γερό πρόγευμα, στην καλή και περιποιημένη βρυσούλα της μαγευτικής τοποθεσίας με το κρυστάλλινο και χωνευτικό νερό της. Ευθύς κατόπιν πήραμε τον ανηφορικό ημιονικό δρόμο του Μοναστηριού. Βούιζαν οι λαγκαδιές και οι χαράδρες και τα λιμέρια των αρματωλών και κλεφτών από τες φωνές π' αφήναμε στο διάβα μας με την ελπίδα ότι κάποιος δικός μας είτε και ξένος ορειβάτης θα μας άκουε και θα έννοιωθε, αν ήταν μόνος του, κάποια κρυφή ελπίδα και χαρά απ' το ειρηνιστικό και συναδελφικό συνθηματικό γνώρισμα όλων των ορειβατών της φιλτάτης μας Πατρίδος.

Του κάκου όμως, κανείς δεν μας απαντούσε και μείναμε με μόνη συντροφιά τα αθώα γλυκοκέλαδα πουλάκια, που αμέριμνα σκορπούσαν αφειδώς μιά θεία αρμονία πάνω απ' τα πρόχειρα σπιτάκια των, κρυμμένα στα καταπράσινα χαμόκλαδα.

Προχωρούμε όλο και πιο πάνω, περνάμε πρώτη, δευτέρα, τρίτη, τετάρτη, πέμπτη ράχες και νά μας μπροστά στο καταφύγιο του τουρισμού. Εδώ ο δρόμος διχάζεται. Ο αριστερός βγαίνει στη μονή του Αγίου Διονυσίου, ο δεξιός τραβά για την Σπηλιά. Απ' εδώ πια βαδίζουμε με γρήγορο και σταθερό βήμα για τον αντικειμενικό μας σκοπό. Συναντούμε τον μικρό γιο του Γκατζάρα, μ' ένα γαϊδουράκι φορτωμένο, τον μόνο άνθρωπο που συναπαντήσαμε σ' όλη μας τη διαδρομή. Ένα τυπικό «γειά σου» και φεύγουμε και διότι ο δρόμος είναι ευχάριστος και ομαλός και διότι θέλομε να φθάσωμε όσον το δυνατόν γρηγορότερα. Όσο όμως κι' αν βιαζόμεθα ο δρόμος είναι ατέλειωτος και το υψόμετρο δεν ανεβαίνει τόσον εύκολα. Το μάτι κάθε λίγο και λιγάκι στους δείκτες του ωρολογιού. Ωρα 7.30 μιά ημίπαυσι και πάλι εμπρός και πάντα εμπρός. Όσο ανεβαίνουμε τόσον όμορφα μέρη βλέπομε που σαγηνεύουν τες ψυχές και κάμνουν το βλέμμα να θαυμάζη τα εξωτικά δημιουργήματα του Πλάστου. Βαδίζομε κάτω από παρθένο δάσος πεύκων και γάβρων, σκεπασμένο από μια βαθυπράσινη τεράστια οροφή κάτω απ' τη θέσι Καγγέλια.

Προκειμένου ν' ανεβούμε τα δύσκολα ζικ-ζακ της τοποθεσίας αυτής, κάνομε ένα ολιγόλεπτο σταθμό. Έχομε φθάσει σε ύψος που το ψύχος δεν είναι ευκαταφρόνητον και τα δένδρα και οι θάμνοι μόλις άρχιζαν να ανοίγουν τα φυλλώματά τους, ενώ πιο κάτω βρίσκονται στο ζενίθ της βλαστήσεως των. Το τσουχτερό αγεράκι μάς αναγκάζει να πάρωμε και πάλι δρόμο. Περνάμε τα Καγγέλια και φθάνομε σ' ένα μικρό ύψωμα. Σ' αυτό το μέρος ο κάθε ορειβάτης πρέπει να προσέξη γιατί διχάζονται οι δρόμοι κι' ο δεξιός βγαίνει στη θέσι Σκούρτα, ο δε αριστερός στη Σπηλιά. Δεδομένου ότι δεν υπάρχει κανένα διακριτικό, μπορεί να παραπλανηθή. Ημείς, αν και για πρώτη φορά πηγαίναμε στη Σπηλιά, το ξέραμε αυτό το πράγμα και κατά την επιστροφή μας εγκαταστήσαμε ένα πρόχειρο τόξο από πέτρες και ξύλα, για να μπορή κανείς να προσανατολίζεται εύκολα.

Φθάνομε επί τέλους στο ιερό Σπήλαιο. Δεξιά όπως μπαίνομε βρίσκεται το περιποιημένο «τσιαρδάκι» του Ιθακήσιου, στο μέσον ζωγραφιστό το σύμπλεγμά του και λίγο δεξιότερα μια λύρα. Επίσης μέσα στη σπηλιά βρίσκονται περιποιημένα σκαμνάκια, έργα του ιδίου κ. Ιθακήσιου, για την ανάπαυσι των ορειβατών, δεδομένου ότι η Σπηλιά τώρα τελευταίως έχει γίνει το ορμητήριο όλων των ολυμπιστών για την ανάβασιν στις κορυφές. Η Σπηλιά βρίσκεται σε μια τέτοια θέσι που συγχρόνως τον κάθε επισκέπτη τον καθηλώνει, τον εξαϋλώνει και τον κάνει για μια στιγμή να ξεχάση πως είναι θνητός, πως ζη απάνω στη γη.

Κάτω στο βάθος της μεγάλης χαράδρας προβάλλει το Μοναστήρι του Αγίου Διονυσίου που με τους αργυρούς τρούλλους του το προπύργιο ήτο του χριστιανισμού και του ελληνισμού. Ο Όλυμπος είνε γεμάτος από αντιθέσεις, γι' αυτό και τραβά τον κάθε

επισκέπτη.

Ώρα δώδεκα παρά τέταρτο, είμεθα έτοιμοι για την επιστροφή με τη διαφορά ότι απεφασίσσαμε, παρά το επίσημον πρόγραμμα, να αλλάξουμε δρομολόγιο, ακολουθώντας το εξής: Σπηλιά-Μοναστήρι-Λιτόχωρον. Λογαριασμός χωρίς τον ξενοδόχο. Κατεβήκαμε μέχρις ενός σημείου με κίνδυνο της ζωής μας, εις πολύ δύσκολη χαράδρα. Προκειμένου όμως να πάμε κατά διαβόλου, επιστρέψαμε εις τα ίδια, αφού εννοείται χάσαμε αρκετή ώρα. Στη μία περίπου μ.μ. φθάσαμε στα Καγγέλια και απ' εκεί γρήγορα-γρήγορα τρέχουμε προς τα κάτω αφήνοντας ολοένα πίσω μας τις δαντελωτές κορφές του Ολύμπου μαζί με το βαθύ πράσινο της Ολυμπίας γης.

Μετά τετράωρο πορεία φθάσαμε και πάλι στα σπίτια μας.

